

La setmana

DEL 2 AL 8 DE MAIG

ORDINO
Dimecres 4. Arribada etapa Vuelta Ciclista a Espana. El dia 1 arriba a Alacant, el 2 a Benidorm, el 3 a València. El 4 marxa d'Igualada.

VILANOVA DE LA RIBERA
Dissabte 7. 17 h. Inauguració del Tercer Encontre d'imatges Mirades. (exposició fotogràfica).

SALOMÓ
Diumenge 8. 12 del migdia a 2 de la tarda. Església. Representació del ball del Sant Crist. Retaule religiós amb 150 anys d'història.

PLATJA D'ARO
Dissabte 7. 23 h. Palau de Congressos. Recital de Sau.

MATARÓ
Diumenge 8. 10 h. Teatre Monumental. Assemblea de l'Amical Mauthausen. 13 h. Monument a les víctimes del nazisme.

CAMBRILS
Divendres 6. 20 h. Cinema Rambla. Conferència a càrrec de Pilar Rahola: "Què passa a Madrid?". Organitza ERC.

CASTELLÓ
Dies 5 i 6. Campus de Borriol. Universitat Jaume I. Jornades sobre recursos humans al País Valencià. Informació: 964-34 57 51.

VALÈNCIA
Dissabte 7. 10 nit. El Micalet. Lliurament dels premis Llibertat Nacional a Francesc de P. Burguera i a Andorra. Organitza UPV.

CANALS
Dissabte 7. Tot el dia. Trobada de les escoles Valencianes de la Costera. Activitats creatives i tallers, cercavila, teatre i exposicions. (Article, pàgina 12).

PALMA
Dilluns 2. Consell Insular de Mallorca. Celebració del plenari que discutirà el repartiment de comissions (Article, pàg. 10).

BENISSA
Divendres 6. Casal dels Joves. Conferència de Carles de Marco sobre "L'erotisme a l'art contemporani".

CORBERA
Diumenge 8. Des de les onze del matí. 3a festa del Castell. Moros i Cristians, danses, dinar, visita al castell i cercavila.

Podeu enviar les vostres convocatòries al fax 93-323 35 41.

MANCHESTER

De l'1 al 29 de maig. Jornades sobre la cultura catalana. Inclouen actuacions de més de 20 grups i artistes. Informació 44 (0) 61-2361677.

GRAN BRETANYA

Dijous 5. Celebració de les eleccions locals en tot el Regne Unit.

HOLANDA

Dimarts 3. Eleccions generals. L'actual primer ministre Rutub Lubbers pot perdre la majoria.

HONGRIA

Diumenge 8. Eleccions generals. És possible que arriben al poder els ex-comunistes.

LONDRES

Fins diumenge 8. Tate Gallery. "Picasso escultor i pintor". Exposició de més de 160 obres de l'artista.

PARÍS

Fins diumenge 8. Museu d'Orsay. Exposició sobre els museus de França al segle XIX.

La mort fa bons els dolents?

El balanç de l'actuació política de Richard Nixon és negatiu i això, segons Vicent Partal, no pot ser alterat ni per la seua recent desaparició.

El 9 d'agost del 1974 un avió aterrava a la base aereonaval d'El Toro, Califòrnia. Hi viatjava qui fins la nit abans havia estat el president dels Estats Units, Richard Nixon. La pressió d'un parell de periodistes de pel·lícula i un jutge com no n'hi ha acabava d'ensorrar l'home més poderós del planeta. Nixon se sentia humiliat i tenia motius d'estar-ho. Només una vegada abans, el president Andrew Johnson, en 1869, havia hagut de sofrir una situació pareguda. Els vint anys que van del 74 al 94 els ha passats provant de rehabilitar la seua imatge. Una tasca complexa i gairebé impossible, que amb la mort és a punt d'assolir.

La reacció als Estats Units ha estat de condol unànime. De la boca de Bill Clinton només han eixit alabances a la figura de qui fou el 37è president de la nació. I això que fa vint anys ell era, d'alguna manera, un insubmís i Nixon el president que pretenia enviar-lo a l'odiat Vietnam. Fins i tot el *Washington Post*, el diari que el va enfonsar amb la investigació del Watergate, ha redactat una necrològica considerablement laudatòria del difunt i ha realçat les seues virtuts per sobre els seus notables defectes.

En una entrevista que van a fer a Richard Nixon a principi dels 90 li preguntaven com creia ell que el veurien els historiadors. El president va respondre dient que els historiadors

solen intentar condensar en una frase tota una vida i que ell pensava que davant seu hi havia dues possibilitats. L'una era que el recordaren com el president obligat a dimitir —un fet absolutament extraordinari en la vida nord-americana—. L'altra que el recordaren com l'home que anà a la Xina. Va dir: "crec que quan passen uns pocs anys cada vegada serà més clar que em correspon aquesta segona frase".

Sí, l'home que va obrir la Xina al món. I també l'arquitecte dels acords de desarmament amb els soviètics. Fets, tots dos, notablement importants i abso-

lutament positius. Però es pot separar aquesta cara de l'altra fins a l'extrem de fondre-les totes dues i treure'n un motlle positiu?

El balanç dels anys Nixon no pot ser alterat ni per la seua mort. És un balanç negatiu. Richard Nixon enfonsà la societat americana en un pou del qual li ha costat Déu i ajuda eixir. Compensar això amb la llagrimeta necrològica pot ser comprensible. Però obliga a interrogar-se una vegada més sobre les constants revisions del passat. Què ho fa que oblidem tant i tant en l'hora del gori-gori? No dubte que hi ha motius culturals

EFE

profunds. I tan profunds que són. El respecte i la discreció envers els morts formen part, em sembla, de totes les cultures. Potser perquè la mort és un d'aquells escassos fenòmens que són universals i insalvables. Però, per molt profunds que siguin, no crec que siga indecent ni irreverent posar els punts sobre les is. Als Estats Units els presentadors de televisió s'han afeinyat a posar-se aquelles floretes grogues a la solapa, que habitualment paguen respecte als familiars i amics desapareguts. I les banderes s'han inclinat davant el taüt d'un home que ha demanat de ser enterrat a Yorba Linda, al costat de la seua estimada Pat, ben lluny d'aquell Washington que ningú com ell va violiar des de la presumida impunitat del seu càrrec prepotent.

Vicent Partal

Richard Nixon. L'ex-president nord-americà va dimitir del seu càrrec en 1974 quan es va descobrir l'escàndol anomenat Watergate.